

KÁOSZETIKA

*Víz falja a partot, beköszönt a dagály,
A jó Skandar Graunt nem fogja a ragály,
Sötét felhők takarják el hamarost a napot,
Nem eszik oly forrón az ork harcos-papot.*

(Skandar Graun dala)

Nincs túl sok piacos élményem, az ócskázás kimaradt, ami helyette jött, az a lengyel piac volt, még Pápán, a kilencvenes évek elején. Hogy miért „lengyel” – azt nem értettem tizenévesen, félve tekintetem körül, hogy akkor hol is vannak ezek a betolakodók, akik amúgy, ennyit tudtam ideológiailag, a barátaink. De ez már a kísérteties alakzata. Baráti lengyelek, érthetetlenen nyelven, nyilván lengyelül, kisfiúkat nyitogatnak egy bokorban, mint holmi Matrjoska-babát. Mi van legbelül? Csak a félelem. Meg egy kis mézeskalács. Töltekezzünk hát a közös történelmmel! Bár én, azt hiszem, történelmen kívül éltem akkoriban. Jó is volt, szép is volt, csak érthetetlen. Nem mintha most – immár a történelemben – jobban értenék bármit is, a lengyel-ügy se lett világosabb. A gyomorrontás is megmaradt. Mégis! Milyen jó lenne most kihányni egy-két magyart egy lengyel piacon! Vissza a gyermekkorba, de előre a szocialista jövőbe! Izgatott voltam mindig. A Huszár-lakótelepen szoktunk parkolni, ez is csak fokozta ezt a pedofil Bem apó-komplexust. Miközben én csak könyvekért jöttem. Például *Az éj kardja* Jeffrey Stone-tól, hogy az mennyire nem történelmi volt! Sárkányok – bocs, nem, wyvernek!¹ – és harckocsik! Ehhez képest a segesvári csata meg a taxisblokádnak nem tűnt szignifikánsnak. Persze volt ott

egy beszélő kard is, illetve több is, melyek új identitást is adományoznak forgatójuknak, ahogy nekem is a rendszerváltás utáni magyar fantasy-reneszánsz és a debreceni Cherubion Kiadó. A lengyel piac tehát a régi-új fantasy- és sci-fi regények Mekkájaként működött a kisalföldi kulturális földrajzomban. Mert faluról nézve a város azért város, mert van benne spekulatív fikció! Persze ennyi erővel Szabó Dezsőt is kereshettem volna a lengyel piacon, de akkor még nem lelkesedtem ennyire ezért a kolozsvári parasztkrisztusért. Őt már a történelem visszatérésének köszönhetem. „A magyarnak mindig kell valaki, aki szeresse, biztatgassa, elismerje, másképp elbitangol, elzüllik.” Aki engem ott és akkor biztatgatott, az Nemes István aka Jeffrey Stone aka John Caldwell stb. volt, a számtalan álnéven dolgozó zsánnergénius, aki számomra a kilencvenes évek egyik legmeghatározóbb magyar írója. Sok a sérelme az ún. jobboldali irodalomnak, kéne a kánonkorrekció, mint egy falat kenyér, ha nem adják jószántukból, elveszjük erővel! Közben meg mennyi sérelme lehet(ne) ennek a posztmodern Jókainak, aki a Hajdú-Bihar Megyei Vízmű számítóközpontjának operátori posztjából dolgozta fel magát egy nemzedék mitikus tudatába. Skandar Graun, a fél-ork harcos-pap, jelleme a kaotikus gonosz, Otoak, a végtelenül eltorzult mutánsvezér, aki egy kentaurra emlékeztető, többkarú óriás, és a jó öreg Sang, az örült félisten. Nélkületek nem ment volna! A történelemre fel kellett készülni, nem lehetett csak úgy belerohanni a *NER-be*! A fantasy a világteremtés iskolája volt, a képzelet kiképzése, hiszen csak ellenvalósággal lehet szabotálni a nemzeti sorsot. Másképp elbitangol, elzüllik a nép. Megtanultam a káoszetikát. Azt hiszem, Nemes István az egyetlen magyar író, akiért félszegen rajongok. Nem mondom, hogy nem tisztelek bizonyos írókat, köszönünk, vagy udvariasan pacsizunk, de a rajongás, az egy teljesen másik esztétikai minőség. Nyilván a lengyel piac tehet róla. Szemétirodalmat a zsisbvásáron! Amikor az még megfertőzheti a tanuló ifjúságot! Ha ezt Jókai Anna néni tudta volna! De mindegy, én nem fogom elmondani neki.

¹ <http://www.sarkanyovilaga.eoldal.hu/cikkek/sarkanyok/wyvern/>